

LEONARDO SCIASCIA

Una storia semplice

เรื่องง่ายๆ

เลโอนาร์โด ซัชซา เขียน

นันทวรรณ ชาญประเสริฐ แปล

อ่านอีตาเลีย
alibooks

Una storia semplice

© Copyright Leonardo Sciascia Estate

Published by arrangement with The Italian Literary Agency

Thai translation © Nuntawan Chanprasert, 2017

All rights reserved

เรื่องง่ายๆ

เลโอนาร์โด ชัชชา เขียน

นันทวรรณ ชาญประเสริฐ แปล

อภिरดา มีเดช บรรณาธิการต้นฉบับ

มีนภา โมไนยพงศ์ บรรณาธิการจัดการ

วิญญู กุ่กาสิงห์ พิสูจน์อักษร

ณขวัญ ศรีอรุโณทัย รูปเล่ม

antizeptic ออกแบบปก

ชฎารัตน์ วิลัยพล ที่ปรึกษา

จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์อ่านอิตาลี, พฤศจิกายน 2560

Website: www.alibooks.it E-mail: info@alibooks.it

Facebook: www.facebook.com/alibooks.it

พิมพ์ที่ : บริษัทภาพพิมพ์ จำกัด

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทเคล็ดไทย จำกัด

ISBN 978-616-92759-4-7

ราคา 100 บาท

เรื่องง่าย ๆ

อีกครั้ง

ข้าพเจ้าประสงค์จะหยั่งหาความเป็นไปได้

ให้ละเอียดถี่ถ้วน

ว่าอาจยังมีความยุติธรรมหลงเหลืออยู่

เดือร์เร็นมัทท์ (Dürrenmatt), *ความยุติธรรม*

มีคนโทรศัพท์มาเวลาสามทุ่มสามสิบเจ็ดนาที ของวันที่ 18 มีนาคม ซึ่งเป็นวันเสาร์ ก่อนวันงานเทศกาลอันอีกทีก็และสว่างไสว ที่เมืองฉลองแต่นักบุญโยเซฟผู้เป็นช่างไม้ และก็ช่างไม้นั่นเองที่ค้ำวันนั้นชาวเมืองก่อไฟเผาเครื่องเรือนต่างๆให้ในย่านชุมชน ประหนึ่งเป็นค้ำมันสัญญาต่อบรรดาช่างไม้ที่ยังประกอบอาชีพอยู่ ซึ่งตอนนี้มีน้อยเต็มทีแล้ว ว่างานจะไม่ขาดมือในสำนักงานต่างๆแทบไม่มีคนอยู่เลย ผิดกับวันอื่นๆในเวลาเดียวกัน แม้จะยังเปิดไฟสว่างก็ตาม ในสถานีตำรวจนั้นรู้กันอยู่ในที่ว่าต้องเปิดไฟยามค้ำคืน เพื่อให้ประชาชนรู้สึกว่ามีคนเฝ้าดูแลความปลอดภัยของพวกเขาอยู่เสมอ

พนักงานรับโทรศัพท์บันทึกเวลาและชื่อของคนที่โทรศัพท์เข้ามา จอร์จ รอซเซลลา น้ำเสียงของเขาสุภาพ สงบ น่าฟัง “เหมือนเสียงคนบ้า” พนักงานรับโทรศัพท์คิด แล้วไหนนายรอซเซลลาคนนี้ยังขอพูดกับผู้กำกับการสถานีตำรวจอีกด้วย บ้าหนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลานั้น และในค้ำวันนั้น

พนักงานรับโทรศัพท์พยายามควบคุมน้ำเสียงให้เป็นแบบเดียวกับเขา แต่กลับเหมือนล้อเลียน ซึ่งยิ่งชัดเจนขึ้นเมื่อตอบ

ด้วยมุกตลกว่า “ผู้กำกับการสถานีตำรวจเคยอยู่ในสถานีตำรวจเสียที่ไหนล่ะครับ” มุกนี้ในสถานีตำรวจแห่งนั้นพูดกันจนเป็นปกติวิสัยเมื่อเอ่ยถึงเรื่องของผู้กำกับการไม่อยู่บ่อยๆ เขาพูดต่อว่า “ผมจะโอนสายคุณไปที่ห้องสารวัตรนะครับ” ด้วยความสะใจที่ได้แก่งล้างสารวัตร ซึ่งตอนนั้นคงกำลังจะออกจากที่ทำงาน

สารวัตรกำลังสวมเสื้อคลุมอยู่จริงๆ จำซึ่งนั่งโต๊ะทำงานกับโต๊ะของสารวัตรเป็นคนรับสาย เขาฟัง หาดินสอกับกระดาษบนโต๊ะ และขณะจดก็ตอบว่า ครับ จะไปให้เร็วที่สุด ทันทีที่ได้ไป ได้ เช่นนี้จึงวางความเป็นไปได้ไว้ในแบบที่จะไม่ทำให้เกิดห้วงเรื่องความรวดเร็ว

“ใครหรือ” สารวัตรถาม

“ผู้ชายคนหนึ่ง บอกว่ามีของที่พบในบ้านจะให้เราดูโดยด่วนครับ”

“ศพหรือเปล่า” สารวัตรล้อเล่น

“เปล่าครับ เขาบอกเลยว่าเป็นของ”

“ของ... แล้วเขาชื่ออะไร ผู้ชายคนนั้นนะ”

จำหยิบกระดาษที่เขาจดชื่อและที่อยู่ไว้มาอ่าน “จอร์โจ รอกซเซลลา ย่านโคตุญญา แยกมอนเตโรสโซไปทางขวาสี่กิโลเมตร จากที่นี้สิบห้ากิโลเมตร”

สารวัตรเดินกลับจากประตูมาที่โต๊ะของจำ หยิบกระดาศ แผ่นนั้นไปอ่าน ทำทางเหมือนเจออะไรมากกว่าที่จำบอก แล้วพูดว่า “เป็นไปไม่ได้”

“อะไรหรือครับ” จำถาม

“นายรอชแซลลาคนนี่” สารวัตรตอบ “ทำงานเป็นกงสุลหรือไม่ก็ทูตอยู่ที่ไหนสักแห่ง ไม่กลับมาที่นี่หลายปีติดกันแล้ว ปิดบ้านหลังในเมือง ส่วนหลังนอกเมืองก็ปล่อยทิ้งไว้ให้ร้างจนจะพัง อยู่ในย่านโคตญูญูนั่นแหละ... หลังที่มองจากถนนเห็นอยู่บนเนิน เหมือนเป็นป้อม...”

“ฟาร์มเก่า” จำพูด “ผมเคยผ่านไปทางนั้นหลายหน”

“ข้างในรั้วที่ทำให้มันเหมือนฟาร์มนั่นนะ มีวิลลาสวยมาก หลังหนึ่ง หรืออย่างน้อยเมื่อก่อนก็มี... ใหญ่มากจนครอบคลุมวีรอชแซลลานั้น แต่ตอนนี้เหลือแค่กงสุลหรือทูตคนนั้น... ฉันนึกว่าเขาตายไปแล้วด้วยซ้ำ เพราะไม่ได้เห็นนานมากแล้ว”

“ให้ผมไปตรวจดูก็ได้ครับ” จำพูด

“ไม่ต้องหรอกน่า ฉันมั่นใจว่าเป็นเรื่องล้อเล่น... เอาไว้พຽ່นี้ถ้านายว่างและไม่ซีเกียจ ก็แวะไปดูหน่อย... แต่ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นพຽ່นี้ไม่ต้องตามหาฉันนะ ฉันจะไปงานฉลองนักบุญโยเซฟที่บ้านเพื่อนนอกเมือง”

วันรุ่งขึ้น จำออกตรวจย่านโคตฤๅญ ในความรู้สึกรู้สึกของเขากับ ตำรวจอีกสองนายที่ไปด้วยกันคือไปเที่ยว เพราะฟังจากที่ สารวัตรพูด พวกเขามั่นใจว่าสถานที่แห่งนั้นไม่มีคนอยู่ และ โทรศัพท์เมื่อค่าวนก็เป็นเรื่องล้อเล่น ลำธารที่ไหลผ่านดินเขา ตอนนี้อยู่ให้เห็นเพียงร่องหินสีขาวราวกระดูก แต่บนเนิน เหนือฟาร์มทรุดโทรมนั้นยังเขียวขจี พวกเขาตั้งใจว่า หลังจาก ตรวจพื้นที่เสร็จจะไปเก็บหน่อไม้ฝรั่งกับผักชีเคอร์รี่ให้สนุก ทั้งสาม เชี่ยวชาญเรื่องดูผักป่าว่าชนิดไหนกินได้ แบบชาวไร่ชาวนาซึ่งเป็นพื้นเพของพวกเขา

เมื่อเข้าไปในไร่ จึงเห็นว่าไม่ได้เป็นกำแพงธรรมดาๆอย่างที่คิดเมื่อมองจากเบื้องล่าง แต่เป็นห้องเก็บของ ปิดประตูใส่กลอน แว่ววว ห้องเก็บของเหล่านี้ล้อมรอบวิลลาหลังเล็กซึ่งสวยงาม มากจริงๆ แม้จะเต็มไปด้วยร่องรอยของความชำรุดทรุดโทรม พวกเขาเดินดูรอบๆ เห็นหน้าต่างชั้นนอกปิดอยู่ทุกบาน ยกเว้น บานหนึ่ง ทำให้มองผ่านกระจกเข้าไปข้างในได้ ในแสงจ้ายามเช้า ของเดือนมีนาคมนั้น ตอนแรกพวกเขาเห็นไม้ขีด ต่อมาก็เริ่ม มองออกว่าอะไรเป็นอะไร แล้วเมื่อทุกคนลงทำแบบเดียวกัน

โดยเอามือป้องกัน ก็ดูจะแน่ใจว่าเห็นผู้ชายคนหนึ่งนั่งหันหลัง
ให้หน้าต่างอยู่ที่โต๊ะทำงาน เหมือนล้มพับไป

จำตัดสินใจทุบกระจกหน้าต่างเข้าไป ผู้ชายคนนั้นอาจ
เป็นลม และอาจช่วยเหลือทัน แต่เขาตายแล้ว และไม่ใช้เพราะ
หมดสติหรือหัวใจวาย ที่ศีรษะของเขาซึ่งพับอยู่บนโต๊ะมีเลือด
สีดำล้นจับตัวกันเป็นก้อนตั้งแต่บริเวณขมับจนถึงขากรรไกรล่าง

จำตะโกนบอกตำรวจสองนายที่ลุดหน้าต่างเข้าไปด้วย
ว่า “อย่าแตะต้องอะไรนะ!” และเพื่อจะไม่แตะต้องโทรศัพท์ที่อยู่
บนโต๊ะนั้น เขาสั่งเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งให้กลับไปรายงานข่าวที่
สถานีตำรวจ และให้แพทย์ ช่างภาพ และตำรวจสองสามนายที่
มีสิทธิพิเศษได้รับยกย่องให้เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านพิสูจน์หลักฐาน
รีบรุดมา ในความเห็นของจำ เป็นเพราะสิทธิพิเศษประการเดียว
เท่านั้น ก็ในเมื่อพวกเขายังไม่เคยช่วยคลี่คลายคดีไหนได้เลย มี
แต่ทำให้ยุ่งเสียมากกว่า

หลังจากสั่งการและกำชับตำรวจอีกนายที่อยู่ด้วยว่าอย่า
แตะต้องอะไรแล้ว จำก็เริ่มปฏิบัติหน้าที่ในส่วนของการสังเกตดู
สิ่งต่างๆ เพื่อเขียนรายงานที่เขาต้องทำหลังจากนั้น งานยากนี้
ไม่เคยทำได้ตั้งใจเลย แม้จะเรียนในโรงเรียนตั้งหลายปี และ
อ่านหนังสือบ้าง ก็ยังไม่พอให้เขาใช้ภาษาได้คล่อง แต่น่าแปลก

การต้องเขียนสิ่งที่เห็น บวกกับความวิตกกังวลจนแทบทุกข์ใจ กลับช่วยให้สมองของเขาคัดกรองและเลือกสรรสิ่งสำคัญอันเป็นเนื้อแท้ได้ จนสุดท้ายเหลือสิ่งที่สมเหตุสมผลและแหลมคมติดอยู่ในร่างแหแห่งการเขียน นักเขียนอิตาลีตอนใต้คงเป็นเช่นนี้กระมัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวเกาะซิซิลี แม้ว่าจะได้เรียนต่อชั้นมัธยมปลาย หรือมหาวิทยาลัย และอ่านหนังสือมากก็ตาม

ความรู้สึกแรกที่เกิดขึ้นเมื่อเห็นคือ ชายผู้นั้นฆ่าตัวตาย ปีนอยู่บนพื้น ทางด้านขวาของเก้าอี้ที่เขานั่ง เป็นปิ่นเยอรมันรุ่นเก่าที่ใช้ในสงครามโลกช่วงปี 1915-1918 ประเภทที่ทหารผ่านศึกนำกลับบ้านเป็นของที่ระลึก แต่มีรายละเอียดอย่างหนึ่งที่ลบเรื่องฆ่าตัวตายออกไปจากความรู้สึกแรกของจำทันที คือมือขวาของผู้ตายซึ่งควรจะห้อยอยู่เหนือปิ่นที่ตกลงไป กลับวางอยู่บนโต๊ะทับกระดาษที่มีข้อความว่า “ผมพบ.” เครื่องหมายจุดหลังคำว่า “ผมพบ” ฉายแสงวาบขึ้นในใจจำ ทำให้เห็นภาพเหตุการณ์ฆาตกรรมเบื้องหลังฉากฆ่าตัวตายที่จัดอย่างไม่ละเอียดรอบคอบนัก ผู้ชายคนนี้เริ่มเขียนว่า “ผมพบ” อย่างที่เขาโทรศัพท์ไปบอกตำรวจว่าพบของที่ไม่คิดว่าจะพบในบ้าน เขากำลังจะเขียนเกี่ยวกับสิ่งนั้น เพราะไม่แน่ใจเสียแล้วว่าตำรวจจะมา และรู้สึกกลัวขณะอยู่ตามลำพังในความเงียบ ขณะนั้นมีคนมาเคาะประตู “ตำรวจ

กระมัง” เขาคิด แต่กลับปรากฏว่าเป็นฆาตกร ซึ่งคงแสดงตัวว่าเป็นตำรวจ เขาจึงให้เข้าบ้าน หลังจากนั้นเขากลับไปที่โต๊ะ แล้วเริ่มเล่าเกี่ยวกับสิ่งที่เขาพบ ปืนนั้นอาจวางอยู่บนโต๊ะ ตอนที่เขารู้สึกกลัวมากเข้า เขาคงไปหยิบมันออกมาจากห้องเก็บของใช้ในบ้านที่เขาจำได้ว่ามีปืนอยู่ในนั้น (จำไม่คิดว่าฆาตกรจะพกอาวุธเก่าเช่นนั้น) เมื่อฆาตกรเห็นปืนวางอยู่บนโต๊ะ ก็อาจสอบถามข้อมูล และตรวจดูการทำงานของมัน แล้วพลันเล็งไปที่หัวของเขา และยิง จากนั้นก็เกิดความคิดอันชาญฉลาดที่จะใส่เครื่องหมายจุดหลังข้อความ “ผมพบ” ซึ่งอาจตีความได้ว่า “ผมพบว่าชีวิตไม่มีค่าพอให้อยู่” หรือ “ผมพบความจริงสุดชั่วหนึ่งเดียว” “ผมพบ” “ผมพบ” พบทุกอย่างและไม่พบอะไรเลย ฟังไม่ขึ้น แต่ในส่วนของฆาตกร เครื่องหมายจุดนั้นไม่ใช่ข้อผิดพลาดเสียทีเดียว เพราะสำหรับข้อสันนิษฐานว่าฆ่าตัวตายซึ่งต้องมีคนหยิบยกขึ้นมาแน่ๆ (เรื่องนี้จำมันใจ) เครื่องหมายจุดนั้นจะให้ความหมายเชิงปรัชญาและการดำรงอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าบุคลิกของผู้ตายมีสิ่งให้เชื่อมโยง บนโต๊ะมีพวงกุญแจ แทนโล่หวางปากกาและขวดหมึกเก่าๆ รูปถ่ายของคนกลุ่มใหญ่ท่าทางร้ายแรง ถ่ายในสวนอย่างน้อยห้าสิบปีมาแล้ว อาจเป็นช่างนอกนั้นเอง ตอนที่รอบๆ บ้านยังมีต้นไม้ร่มรื่นเป็นระเบียบ ซึ่งตอนนี้เหลือเพียง